REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U NOVOM ZAGREBU
Novi Zagreb – Istok, Turinina 3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Novom Zagrebu po sucu Ivi Đuratoviću, u pravnoj stvari tužitelja Mirka Zebića iz Zagreba, Lanište 3E, OIB: 95113616547, kojeg zastupa punomoćnica Irena Blauhorn, odvjetnica u Karlovcu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana J. Jelačića 10, OIB: 92963223473, kojeg zastupa punomoćnik Kruno Knežević, odvjetnik u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne rasprave zaključene 25.09.2026., dana 29. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništava i bez pravnog učinka odredba čl. 2. Ugovora o kreditu br. 479/99, solemniziranog kod javnog bilježnika Vesne Pučar iz Zagreba dana 11.06.1999. pod brojem Ou-407/99-1, u dijelu koji glasi:

- „*Korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditora*.“

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. da tužitelju Mirku Zebiću isplati iznos 300,22 EUR sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 07.06.1999. do isplate, i to do 31.12.2007. po stopi određenoj Uredbom o visini stope zatezne kamate; od 01.01.2008. do 31.07.2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za 5 postotnih poena, a od 01.08.2015. pa nadalje po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za 3 postotna poena, u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. da tužitelju Mirku Zebiću naknadi trošak parničnog postupka u iznosu 286,64 EUR sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 29.10.2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za 3 postotna poena, u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužbom od 28.10.2025. tužitelj Mirko Zebić zatražio je donošenje presude kojom bi se utvrdilo da je ništetna ugovorna odredba iz Ugovora o kreditu od 29.06.1999. o plaćanju u svih naknada i troškova po Odluci banke i kojom bi se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. naložilo da mu isplati 300,22 EUR sa pripadajućim zateznim kamatama na ime povrata onog što je primio na temelju te ništetne ugovorne odredbe.

2. U odgovoru na tužbu tuženik Zagrebačka banka d.d. osporio je osnovanost tužbenog zahtjeva, u bitnom navodeći da navedena ugovorna odredba nije ništetna te ističući prigovor zastare.

3. U provedenom postupku pročitani su Ugovor o kreditu od 29.06.1999. (str. 5-9 spisa), uplatnica (str. 10 spisa) te je saslušan tužitelj (str. 100-101 spisa).

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Predmet parnice je utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe iz ugovora o kreditu o plaćanju svih naknada i troškova po Odluci banke, uz daljnji restitucijski zahtjev za povrat onoga što je tuženik stekao na temelju te ugovorne odredbe.

6. U postupku nije sporno da su tužitelj i tuženik sklopili Ugovor o kreditu solemniziran 11.06.1999.

7. Sporno je da li je ništetna ugovorna odredba o plaćanju svih naknada i troškova po Odluci banke i je li nastupila zastara tužiteljevog restitucijskog zahtjeva.

8. Uvidom u predmetni Ugovor o kreditu (str. 5-9 spisa) utvrđeno je da je taj datiran sa 29.06.1999., ali je javni bilježnik njegovu solemnizaciju izvršio 11.06.1999., pa je očigledno da je taj ugovor ustvari sklopljen 11.06.1999., a ne 29.06.1999. kako je naznačeno u njegovom uvodu. Nadalje, njime je iznos kredita bio utvrđen u kunskoj protuvrijednosti iznosa 52.000,00 DEM (čl. 1.), uz rok otplate 15 godina (čl. 3.), u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju banke na dan plaćanja (čl. 7.), s time da se radilo o kreditu za adaptaciju stana (čl. 6.).

8.1. Ujedno se u čl. 2. st. 3. tog Ugovora tužitelj kao korisnik kredita obvezao platiti „*sve naknade i troškove sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor*“.

8.2. Između stranaka nije sporno da je upravo temeljem te ugovorne odredbe tuženik od tužitelja naplatio naknadu za obradu kredita.

9. Iz Uplatnice od 07.06.1999. (str. 10 spisa) proizlazi da je tužitelj platio naknadu za obradu kredita u iznosu 2.262,00 HRK, što odgovara današnjih 300,22 EUR.

10. Iz tužiteljevog iskaza (str. 100-101 spisa), kojem sud u potpunosti vjeruje jer je iskazivao na uvjerljiv način, a sam iskaz je životan i logičan, proizlazi da je predmetni kredit podigao radi kupnje stana, za osobne potrebe jer je time rješavao stambeno pitanje svoje obitelji. Nadalje da je ugovor o kreditu pripremila banka, on ga je pročitao radi provjere, a prilikom dogovaranja kredita mu je rečeno da mora platiti troškove kredita u visini 1%, međutim nije mu ništa drugo objašnjeno, koja je svrha te naknade, što se njom plaća i o kojim troškovima se radi, a nije ni mogao pregovarati o toj odredbi jer je ona bila uvjet za dobivanje kredita.

11. Dovodeći u vezu sadržaj konkretnog ugovora u kreditu sa prihvaćenim iskazom tužitelja sud utvrđuje da je tužitelj u lipnju 1999. za svoje osobne potrebe sa tuženikom sklopio predmetni ugovor o kreditu, s time da je taj ugovor bio unaprijed pripremljen od strane tuženika kao banke, ugovorna odredba o plaćanju naknada banke je bila uvjet

za dobivanje kredita i o njoj se nije posebno pregovaralo, a tužitelju je bilo samo rečeno da mora platiti naknadu za obradu kredita u visini 1%, ali mu ništa drugo nije objašnjeno vezano uz tu naknadu (na što se točno odnosi, koja je njena svrha i sl.).

12. Predmetni Ugovor o kreditu sklopljen je 11.06.1999., što znači u vrijeme kada nije postojao Zakon o zaštiti potrošača (prvi je stupio na snagu 18.06.2003. – Narodne novine br. 96/2003), pa se stoga na predmetni kreditni odnos primjenjuje isključivo Zakon o obveznim odnosima (Narodne novine 53/1991, 73/1991, 3/1994, 111/1993, 107/1995, 7/1996, 91/1996; dalje: ZOO/91).

13. Po čl. 142. st. 1. ZOO/91 opći uvjeti koje odredi jedan ugovaratelj, bilo da su sadržani u formalnom ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru, i u pravilu obvezuju kao i ove. Nadalje, po čl. 143. ZOO/91 ništave su odredbe općih uvjeta koje su protivne samoj svrsi sklopljenog ugovora ili dobrim poslovnim običajima, čak i ako su opći uvjeti koji ih sadrže odobreni od nadležnog organa (st. 1.), a sud može odbiti primjenu pojedinih odredbi općih uvjeta koje lišavaju drugu stranu prava da stavi prigovore, ili onih na temelju kojih ona gubi prava iz ugovora ili gubi rokove, ili koje su inače nepravične ili pretjerano stroge prema njoj (st. 2.).

14. Nema nikakve dvojbe da predmetni ugovor o kreditu predstavlja formularni ugovor koji je unaprijed pripremljen od strane tuženika kao banke pa sporna ugovorna odredba o plaćanju svih naknada po Odluci banke ima karakter općih uvjeta poslovanja u smislu čl. 142. st. 1. ZOO/91, zbog čega dolazi do primjene čl. 143. ZOO/91 kojim je uređeno pitanje ništetnosti pojedinih odredbi općih uvjeta.

15. Prema ocjeni ovog suda, sporna ugovorna odredba kojom se tužitelja – kao osobu koja djeluje izvan svoje profesionalne djelatnosti – obvezuje na plaćanje svih naknada i troškova po Odluci banke, predstavlja ugovornu odredbu koja je suprotna načelu savjesnosti i poštenja te koja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu korisnika kredita. Naime, ta ugovorna odredba nije jasna ni razumljiva budući da korisnik kredita ne može procijeniti ekonomske posljedice koje za njega proizlazi iz takve ugovorne odredbe, jer se on samo na općeniti način obvezuje platiti sve naknade i troškove koji su definirani jednostranom odlukom vjerovnika, bez da je u trenutku sklapanja ugovora o kreditu definirano na plaćanje kojih točno naknada i troškova se ta odredba odnosi, kao ni koja je njihova visina. K tome, iz ugovora o kreditu ne proizlazi da je tuženik prije sklapanja ugovora o kreditu upoznao tužitelja sa sadržajem svoje Odluke o Tarifi naknada za usluge, niti je tuženik to u tijeku postupka dokazao. Na taj način tužitelj nije imao realnu mogućnost upoznati se niti razumjeti stvarno značenje i ekonomske posljedice predmetne ugovorne odredbe, niti je mogao utvrditi postoji li preklapanje različitih troškova po tom ugovoru. Ne može se razumno pretpostaviti da bi prosječna osoba u pojedinačnim pregovorima pristala na ovakvu netransparentnu ugovornu odredbu, jer bi time na sebe preuzela obvezu plaćanja nedefiniranih usluga i troškova u nepoznatoj visini. Stoga sud zaključuje da je tuženik zlorabio okolnost sklapanja formularnog ugovora kod kojeg nema pojedinačnih pregovora te da nije postupao pošteno ni pravedno sa tužiteljem koji je djelovao izvan svoje profesionalne djelatnosti niti je uzeo u obzir njegove zakonite interese, i to na način da mu je nametnuo predmetnu ugovornu odredbu koju on u pojedinačnim pregovorima inače ne bi prihvatio, čime je postupio protivno načelu savjesnosti i poštenja. Nametanjem takve ugovorne odredbe došlo je

do znatne neravnoteže u pravima i obvezama na štetu tužitelja kao korisnika kredita, naime opće pravilo obveznog prava je da svaka ugovorna obveza mora biti određena ili makar odrediva, pa bi stoga učinak sporne ugovorne odredbe bio takav da tužitelja u velikoj mjeri dovodi u nepovoljniji pravni položaj od onog u kojem bi se nalazio po općim pravilima ZOO/91, jer bez sporne ugovorne odredbe ne bi postojala njegova obveza plaćanja nepoznatih naknada i troškova u nepoznatoj visini, sa kojima faktično nije bio upoznat prilikom sklapanja ugovora. Time je ozbiljno oštećen tužiteljev položaj u kojeg je stavljen na temelju mjerodavnih odredbi ZOO/91 (o tome da svaka obveza mora biti određena ili odrediva), zbog čega sporna ugovorna odredba izaziva znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužitelja.

16. Iz navedenih razloga sud utvrđuje da je takva ugovorna odredba protivna dobrim poslovnim običajima te da je nepravična i pretjerano stroga prema tužitelju kao drugoj ugovornoj strani, zbog čega je ništava kako je to propisano u čl. 143. st. 1. i st. 2. ZOO/91 te se svi navodi tuženika o suprotnom ne mogu prihvatiti.

17. Prema tome, bez obzira što je predmetni ugovor o kreditu sklopljen u vrijeme kada nije postojao Zakon o zaštiti potrošača, sporna ugovorna odredba – koja ima karakter općih uvjeta poslovanja – ništava je po općem propisu obveznog prava koji je tada važio (ZOO/91), o čemu su već zauzeta pravna shvaćanja u sudskoj praksi (primjerice odluke ŽS Zagreb posl. br. Gž-3393/2025 od 19.08.2025.; ŽS Velika Gorica posl. br. Gž-242/2026 od 21.05.2026.).

17.1. Prethodni zaključak ne mijenja to što je tužitelju, kako je to sam potvrdio u svojem iskazu, u banci bilo usmeno rečeno da mora platiti naknadu za obradu kredita u visini 1% iznosa kredita. Naime predmet ove parnice je utvrđenje nišavosti ugovorne odredbe kojom se tužitelja obvezalo na plaćanje svih naknada i troškova po Odluci banke, pa to što je tužitelju prilikom ugovaranja spomenuta jedna od tih naknada i njena visina (a ništa drugo mu nije objašnjeno) ne otklanja stvarne uzroke ništavosti takve krajnje općenite i netransparentne ugovorne odredbe koja je ništava iz razloga koji su prethodno izloženi.

18. Stoga je tužbeni zahtjev za utvrđenje ništavosti te ugovorne odredbe osnovan, pa ga je valjalo prihvatiti i odlučiti kao pod točkom I. izreke.

19. Po čl. 104. st. 1. ZOO/91 u slučaju ništavosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila po osnovi takvog ugovora.

20. Budući da između stranaka nije sporno da je tužitelj naknadu za obradu kredita platio upravo temeljem navedene ugovorne odredbe o plaćanju svih naknada i troškova po Odluci banke (koja je sada utvrđena ništavom), onda mu je tuženik na temelju čl. 104. st. 1. ZOO/91 dužan vratiti plaćeni iznos naknade za obradu kredita. Iz provedenih dokaza (točka 9. obrazloženja) proizlazi da je tužitelj naknadu za obradu kredita platio u iznosu 2.262,00 HRK, što odgovara današnjih 300,22 EUR, pa mu je tuženik dužan vratiti upravo taj novčani iznos.

21. U okolnostima konkretnog slučaja – jer je upravo on, protivno načelu savjesnosti i poštenja, tužitelju kao korisniku kredita nametnuo ništavu ugovornu odredbu – tuženika kao banku valja smatrati nesavjesnim stjecateljem pa je stoga u skladu sa čl.

214. ZOO/91 tužitelju dužan platiti zatezne kamate od dana stjecanja, što znači od 07.06.1999.

22. Tuženikov prigovor zastare nije osnovan. Naime, sukladno pravnom shvaćanju VSRH od 30.01.2020. kada se radi o ništetnosti ugovora zastara restitucijskog zahtjeva počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Budući da je ništetnost sporne ugovorne odredbe po prvi puta ustanovljena i utvrđena tek ovom presudom, to znači da zastara restitucijskog zahtjeva nije mogla nastupiti.

23. Stoga je tuženik dužan tužitelju isplatiti 300,22 EUR sa zateznim kamatama od 07.06.1999., pa je i u tom dijelu tužbeni zahtjev valjalo prihvatiti i odlučiti kao pod točkom II. izreke.

24. Tužitelj je u cijelosti uspio u parnici, pa mu je tuženik na temelju čl. 154. st. 1. ZPP dužan naknaditi troškove postupka. Vrijednost predmeta spora iznosi 300,22 EUR, a tužitelja je zastupao punomoćnik odvjetnik, pa sukladno čl. 155. ZPP i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 138/2023; dalje: Tarifa) ima pravo na naknadu troška za:

- sastav tužbe – 62,50 EUR (Tbr. 7/1);
- sastav podneska od 22.12.2025. – 62,50 EUR (Tbr. 8/1);
- zastupanje na ročištima od 29.04.2026. i 25.09.2026. – po 62,50 EUR (Tbr. 9/1);
- plaćena sudska pristojba na tužbu 6,64 EUR i presudu 30,00 EUR,

što sveukupno iznosi 286,64 EUR (sa uračunatim PDV-om) pa je odlučeno kao pod točkom II. izreke.

U Zagrebu 29. listopada 2026.

Sudac:
Ivo Đuratović

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude može se podnijeti žalba u roku 15 dana, a o njoj odlučuje nadležni županijski sud.

DNA:

1. odvjetnica Irena Blauhorn;
2. odvjetnik Kruno Knežević.

IVO ĐURATOVIĆ

Elektronički potpisano: 29.10.2026T13:13:10 (UTC:2026-10-29T12:13:10Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 911cfbc1-b0a0-4f61-880c-ff895cb5e31c
Općinski sud u Novom Zagrebu

Broj zapisa: **9-3088f-57eb0**

Kontrolni broj: **08547-bbbda-05e6b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Novom Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.